

(המשך מעמוד 49)

ערבים, לגרש אותם מהגדה, וחיל אחד אומר שיש להחזיר להם את אדמותיהם. אחת הסצינות החזקות בסרטו של גר תאי היא סצינת קבורת עצמותיהם של החיילים ב"רכיבא", בכיכובם של הרב גורין וראש-הממשלה בגין. זהו סצינה המקבלת בסרטו של גיתאי משמעות צינית ביותר. הסרט חושף את הכיבוש על כל כיעורו, ואינו מחמיא לישראל או לישראלים, וי בכל זאת ניכר כי הוא נעשה על-ידי ישראלים שאיכפת להם, והחושב שהכיבוש הוא שורש כל רע, סרטן האוכל את עצמו של המדינה.

גיתאי מציג את סרטו בפסטיבלים בכל רחביהעולם אך לא בארץ. הוא הסביר, שנאלץ להגניב את החומר מהארץ, לסיים את עריכתו בפאריס. מכיוון שחשש ש-הצנזורה לא תאשר את הסרט, כדי להציג את הסרט בארץ.

„בלונדים

כמו מלאכים

הסרט הישראלי השני שהוצג במסגרת הפסטיבל, חתום של דני וקסמן, זכה כאן במחמאות גדולות ואף נרכש על-ידי מפעלי סרטים מצרפת. עיתונאים צרפתיים מיהרו לסלגרף למערכות עיתון ניהם ביקורות נלהבות על הסרט. העיתון נאי הצרפתי הנודע ז'אן ל' קוטייר צפה בסרט והחליט לבחור בו לתוכנית הטלוויזיה החדשה שלו קולנוע בלי ויזה. זוהי תוכנית פופולרית, המציגה סרט בעייתית פוליטי או חברתי, ואחר כך מקיימים עליו דיון.

גם הסרטים הישראליים האחרים שהוצגו כאן בחדריהוידאו וכו בהתעניינות עצומה. במיוחד מצידו של אנשי-הקולנוע והעיתונאים המצריים.

לנה של איתן גרין וטופו של מילטון לוי של ניסים דוין — שני סרטים שהשתתפו בעבר במסגרת הפסטיבל, וזכו בצפייה חוזרות ונשנות. מתחת לאף, סרטו של יג קול גולדוואסר, שלא השתתף בסופו של עניין בפסטיבל, כדי לא לקלקל את סיכויו בקאן, הוקרן פה בחדר-הוידאו בניגוד להוראות המפיק רוני אקרמן, שדרש שהסרט לא יוקרן כלל. מתחת לאף זכה במחמאות גדולות מצד יוצרי קולנוע ערביים וצרפתיים. מפיק ויוני אף התעניין ברכישתו. הפתעה רבה גרם בימאי הקולנוע הסורי: עומר אמיר עלי, שלמד קולנוע בפאריס, עומר, שסרטי אסורים להקרנה בארץ מר לותר, הציג שני סרטים דוקומנטריים: תרנגולות, וסרט העוקב אחרי עובד בחירת המטים במערב ביירות.

את הסרט תרנגולות מימנה ממשלת סוריה, ועומר התבקש לצלם סרט דוקומנטרי על כפר סורי נידח שהשילטונות מנסים ל"השריש בו שיטת-גידול-תרנגולות מודרנית.

הסרט, שהוא לדעתי מצויין, עמוס במיזם פוליטיים בולטים. הבימאי דואג ל"הראות יותר מפעם אחת, לכאורה במיקר ובין רמת-החיים בכפר הקטן, הכפריים מדברים על ניצול ועל אוולטייד של ה"שילטונות, הסרט, כמובן, נאסר להקרנה. עומר, המתגורר בפאריס עם צעירה ל"בנוית המקורבת לחוגי אש"ף, הבריה את ההעתק אל מחוץ לארצו.

את דינה, ידידתו של עומר, פגשתי ב"קפה דה מאנו בפאריס לגמרי במקרה. היא סיפרה לי שהגיעה זה עתה מבירית. היא עבדה, כך סיפרה, בבית-החולים עזה עבדו בבית-החולים במשך כל המלחמה שני רופאים ישראלים. רק אחרי הטבח הם החליטו לעזוב את המחנות, מכיוון ש"פחדו שצה"ל יעצור אותם. השבתי לחומי שהיא אינה מבדילה בין ישראלים ויהודים, אך היא התעקשה כי מדובר ברופאים ישראליים, בעלי אזרחות ישראלית.

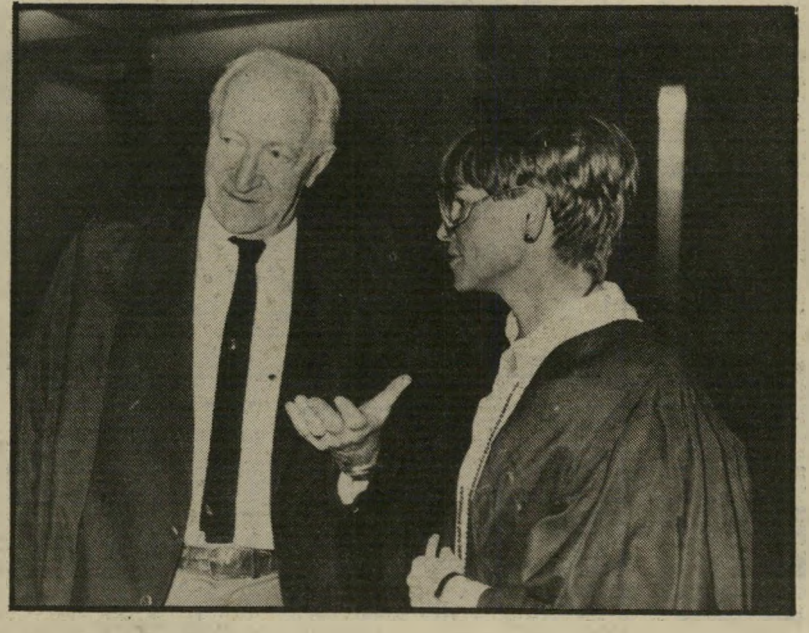
דבר נוסף שסיפרה לי דינה היה הפגיי שה שלה עם החיילים הישראליים: "בשר ראיתי את החיילים הישראליים בעלי פני המלאך, בלונדים עם עיניים כחולות ומין מבוכה כזאת בעיניים, לא יכולתי להאמין. אלה, אמרתי לעצמי, אלה החיילים ש"הרגו אותנו, שעשו לנו דברים כל-כך איומים. זה היה ההלם הפרטי שלי במלחמה, המיפגש עם החיילים הישראליים. חשבתו שהם חיות, וכשראיתי שהם נראים כמו מלאכים, חשבתו שמהו קרה לי. שר אני משתעפת."

ההרצאה

כמו שיש הרצאות וסרטים שהפכו כבר לקלאסיקה, הצופה יודע כי תמיד יקבל תמורה מלאה לכספו, נראה כי מישפט הרצח הכפול הפך להצגה כזאת. למרות שלפני שנה התנהל כבר בבית-ההמשפט המחוזי בתל-אביב מישפטו של טוביה אושרי, שבו העידו כל העדים והתגלו כל ההפתעות, עדיין מושך מישפטו של רחמים ("גומדי") אהרוני, באשמת אותו רצח כפול, סקרנים רבים.

האולם מלא תמיד נשים יפות לבושות היטב, נמצאת שם, כמובן, בת-שבע, אשתו של גומדי, בת למישפחת דנוך — אשה יפה ומטופחת, המחייכת גם ברגעים קשים. לידה יושבת בקביעות מרים דנוך, גיטתה, אשתו של ישראל דנוך, שגם הוא היה

שני דורות שניגורית ערנה קפלן המגינה על גומדי משוחחת בהפסקה עם אביה, שור-הדין הוותיק יעקב הגלד. האב נכנס לאלום לפני המישפט, ולחץ את ידו של גומדי באבירות. גומדי הוסגר לאחר שנתפס באיטליה.

גומדי (מימי) משחק את התפקיד הראשי אך גם שאר הנפשות במחזה מלוהקות כראוי

עירה בבנות דנוך, שרה ("שוריי") — נמוכה, חסובה ובעלת רעמת תלתלים שחור רים וחיוך רחב. שורי היתה גם היא נאי שמת במישפט הראשון, ויצאה זכאית. אך היא נותרה קשורה במישפטים, הפכה כמעט לדמות המרכזית בהם.

„ראיתי שהוא

מת עליה

שורי יפת-התואר היתה לפני עשר שנים אהובתו של עמוס אוריין. זמן קצר אחרי שהתחילו לחיות יחד, נעצר עמוס על-ידי המישפטה ונידון למאסר עולם על שוד ברינקס ורצח אחד השומרים.

עשר השנים שישב בכלא גיבשו בליבו של אוריין שינאה תהומית לאנשים שגרמו לו להיכנס לכלא. הוא טען, כי הוא חף מפשע, והבטיח כי יגלה אותם וינקום את ניקמתו. על החלטתו זו הפריז ברגע שיצא מבית-הכלא, והיא פורסמה מעל דפי העיתונים הטלוויזיה.

כאשר ביקר ימים ספורים אחר-כך בביתו של ידידו גומדי, ראה שם את

הגדולה

גליין העולם הזה שנשא על שערו את פניו של אוריין, ואז אמר לגומדי כי היה זה איום סרק בלבד, וכל כוונתו היתה רק להשיג הטבות ממסודות כלשהם. כך העיד השבוע גומדי בבית-ההמשפט. יחד עם השינאה לאותם שבגדו בו התגברה בליבו של אוריין אהבתו לשורי. כאשר יצא מן הכלא והתגורר בביתה של ידידה ביפו, התגעגע לראות את שורי. גומדי, שהוא גיטה של שורי, הפגיש את השניים בביתו. ביום ששי הראשון, אחרי שהורו של אוריין, הזמין גומדי לביתו את אוריין ואת שורי, ונתן לשניים לשוחח ביחידות. „ראיתי לפי מבטיו ה"גישה שלו שהוא מת על שורי, או השארתי אותם לבד. יצאתי לגינה עם המישפחה, והם נשארו יחד בפנים." העיד גומדי בבית המישפט.

אבל כאשר יצא אוריין מבית-הכלא, כבר לא חיכתה לו שרה. היא נתנה את אהבתה לטוביה אושרי, חבר-נעורים של גומדי, וממנו גולזה לה בת. לא היתה לה כל כוונה לעזוב את אהובה החדש ולחזור לעמוס, שיצא בבית-ההסחה, כשבועיים אחר-כך שוב נפגשו שורי ועמוס בביתו של גומדי. באותו ערב שישי באו עמוס ועזר כהן עם בחורה, כדי לדבר עם גומדי. בהצר האחורית ישבה באותו זמן הבורה של אורחים ובני-מישפחה, ביניהם היו גם שולי ואושרי. כאשר נכנס עמוס, הבחין בשורי התקרב אליה, אך אז ראה את טוביה, הוא הסיר תוכב והיפנה להם עורף. כמה דקות אחר כך הסתלק טוביה מהמקום.

מאז היה הריב בין טוביה ועמוס גלוי לכל. היתה מעורבת כאן קינאת גבר בגלל אשה יפה, שעזבה אותו ועברה לאחר,